



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **M. O.**, nar. X, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, naposledy X, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK se sídlem v Hradci Králové, Haškova 1714/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2015, čj. OAM-663/ZA-ZA02-ZA15-2015, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 11. 9. 2015 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, v němž vyslovil nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s odkazem na ust. § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona a konečně třetím výrokem rozhodl o tom, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti je Maďarsko, a to podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez

státní příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“).

Ve včasné žalobě žalobce namítal, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, žalobce trápí skutečné obavy z návratu do země po tak dlouhé době a správní orgán se nezabýval dostatečně ohrožením, jemuž by byl vystaven, zejména s ohledem na jeho sociální zázemí a rodinnou situaci. Česká republika by měla posuzovat jeho žádost o mezinárodní ochranu, cestoval sice přes různé státy, o ochranu však žádá zde. V Maďarsku je enormní nával uprchlíků a není si jist, zda by byla jeho žádost vyslyšena. V ČR se cítí dobře a je zde spokojen. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Rovněž požádal o odkladný účinek žaloby.

O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 4. 11. 2015, žádosti nevyhověl.

Žalovaný pak ve svém písemném vyjádření ze dne 16. 12. 2015 reagoval na žalobní námitku žalobce, uvedl, že postupoval v řízení zákonným způsobem a v souladu s Dublinským nařízením, když žalobce neměl k dispozici žádný doklad totožnosti, žalovaný přijal jeho čestné prohlášení, učiněné 5. 8. 2015. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán proto odkázal na čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, tedy, pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 byly jmenovanému sejmuty otisky prstů, v systému EURODAC pak ze záznamů o výsledku porovnání otisků prstů jednoznačně vyplynulo, že jmenovaný podal žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku dne 27. 7. 2015. V souladu s čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je Maďarsko povinno přijmout žalobce zpět na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. ČR požádala dne 10. 8. 2015 Maďarsko o přijetí jmenovaného zpět na své území a posouzení jeho žádosti, dne 25. 8. 2015 uplynutím lhůty pro odpověď Maďarsko svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce uznalo. Žalovaný proto opírá své rozhodnutí o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci.

K námitce žalobce o nedostatecích azylové procedury v Maďarsku pak žalovaný uvádí, že tato země je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Pokud by se během pobytu žalobce v této zemi vyskytly problémy, má možnost obrátit se na příslušné tamní orgány či instituce s žádostí o pomoc. Příklad žalobce byl posouzen individuálně, pokud pak jde o naplnění požadavků Listiny základních práv EU, odkazuje žalovaný na právní názor, vyjádřený v rozsudku KS Praha čj. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015: „K diskrečnímu oprávnění dle čl. 17 nařízení č. 604/2013

je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samotné rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Správní orgán uzavřel, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím věcným, tedy, ačkoliv se jím řízení o žádosti v jednom členském státě zastavuje, protože je bylo nutné formálně ukončit, věc jmenovaného a jeho případné právo na azyl však budou dále posuzovány, byť před orgány jiného státu. Správní orgán při svém postupu neporušil žádné ustanovení správního řádu, ani Dublinského nařízení, žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 15. 8. 2016 zástupce žalobce odkázal na písemnou žalobu, uvedl, že žalobce je přesvědčen o naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, o níž by měla rozhodovat Česká republika, jako země příslušná. Je navrhováno zrušení rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Pověřená pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť nebyla prokázána nesprávnost či nezákonnost rozhodnutí a ve věci žalobce bylo postupováno v souladu se správním řádem, zákonem o azylu i samotným Dublinským nařízením. Náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtoval.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dle 5. 8. 2015, uvedl, že je státním občanem Nigérie, nigerijské národnosti, rodiče žijí v Aba, tamtéž 6 sourozenců, je svobodný. Žalobce žil do ledna 2013 v Nigérii, poté rok v Senegal, do 10. 7. 2015 opět v Nigérii, pak dva týdny v Bulharsku a od 29. 7. 2015 pobývá v ČR. Pas ztratil v Maďarsku v červenci 2015, jiný doklad nemá. Je křesťanského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Má SŠ vzdělání, odborné předpoklady v oblasti marketingu, pracoval jako prodáváč obuvi. V Aba vlastní pozemek. Jako důvody opuštění vlasti uvedl rodinné problémy, otec je hlavou místní komunity, orákulum, modlí se a chtěl po žalobci jako prvním synovi, aby se modlil též. Žalobce a jeho matka to odmítli, mají jiné náboženství, otec a strýc mu dali vybrat, buď se bude modlit k orákulu, nebo zemře. Odešel z domu, pobýval asi měsíc v jiném, přístavním městě, ale viděl všude krev a hada a utekl. Pomocí prostředníka pak odjel do Bulharska. Letěl z Nigérie přes Turecko do Bulharska, pak pěšky přes Srbsko do Maďarska, cestoval na CP a bulharské vízum. V Maďarsku CP ztratil, odjel autobusem do ČR. Jeho srdce je zde, nikoliv v Maďarsku, proto žádá o azyl tady. Tamní tábor nebyl v pořádku, tady někoho má. Chtěl by zde pracovat. Ze záznamů EUODAC pak správní orgán zjistil, že žalobce požádal o azyl dne 27. 7. 2015 v Maďarsku a je tak nutná aplikace čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Při jednání soudu bylo konstatováno, že soud zjistil a z průběhu soudního spisu plyne, že žalobce opustil svévolně PoS v Kostelci nad Orlicí dne 20. 10. 2015, doručit se žalobci nepodařilo přepis soudu ani na jím uvedenou adresu X. Krajský soud proto věc projednal v nepřítomnosti žalobce, s odkazem na ust. § 49 odst. 3 s.ř.s.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobce je osobou zletilou, a proto nelze toto kritérium v jeho případě aplikovat. Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny, požívající

mezinárodní ochrany a proto na něho **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení.**

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobce **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, proto v jeho případě **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobce je osobou zletilou, a proto nelze toto kritérium v jeho případě aplikovat. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a její datum je Maďarsko státem, příslušným pro věcné projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat, uplynutím zákonné lhůty pak Maďarsko svoji příslušnost akceptovalo. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobce i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Maďarsko je členským státem EU, je povinen postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobce se může s případnými problémy obrátit na tamní policejní nebo jiné státní orgány. Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobce neposkytl žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Maďarsku nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, ať již se jedná o dohled Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951 a Newyorského protokolu z r. 1967, či jeho hodnocení jako bezpečné země původu, soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. Krajský soud se za daného stavu věci nemohl zabývat námitkami žalobce o tom, že je mu v ČR dobře, neboť, jak uvedeno výše, k věcnému projednání udělení mezinárodní ochrany žalobci není kompetentní.

Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobcem, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 15. srpna 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně